

SZEGEDI HIRADÓ.

45-ik szám.

Szombaton, június 8-án 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői lakás:

Buzatér, Sziráky-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házhordással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitors egyszeri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitors igtatási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Pesti posta.

Június 5-én 1861.

□ A névszerinti szavazás a fölött: határozat alakjában szólaljon-e föl a nemzet választott képviselőinek háza, vagy föliratban mondja el, amit mondani akar, ma délelőtt megtörtént a következő eredménnyel: a fölirat mellett szavazott összesen 155, ellene 152; nem szavazott, mert jelen nem volt, 13.

Most az indítványozott fölirat részletes tárgyalása tüzetett napi rendre, s ez pénteken, június 7-én veendi kezdetét. Deák Ferenc oda nyilatkozott, hogy, meglehet, maga is ajánlandó itt-ott módosítást a ház előtt fekvő munkálathoz, és valamint tegnapi remek beszéde végén, ugy most is újra kijelentette, hogy azon pótlékpontokat, melyeket Tisza Kálmán ajánlott, most már külön határozatban elfogadni, a ház teendői közé tartozik, s e végre választmányok kiküldetését látna szükségesnek, hogy azon pontokra nézve a szerkezet javaslatát elkészítsék.

Ezeket elmondván, szabadjon rövid tudósításaim kiegészítésül a tegnapi és tegnapelőtti ülésekről egyet-mást elmondanom.

Hétfőn, június 3-án csak rövid ideig lehettem tanuja a ház dolgainak. Hallottam Jámbor Pál szelleműs rövid szónoklatát és Besze János virágos, cifra beszédének elejét. — De a hétfői tanácskozás fénypontját kétségkívül Missies János beszéde képezte.

Révész Imre már nem volt helyén, és váratlan lemondása sok beszédre szolgált alkalmul. A hirkoholás ilyenkor vásárt itt, és minél képtelebbs, ami mondatik, annál kaposabb.

Kedden, június 4-én azon képviselők, kik föl voltak jegyezve, hogy beszélni fognak, egymásután e szándokról lemondván, a ház egyenkint éljenekkel tisztel meg őket e nemes lemondásért, s nem lévén többé senki, aki beszélni kívánt volna (a lemondók közt a szegediek egyik képviselője is olvasható), a szabályok értelmében az indítvány szerzőjét, Deák Ferencet illette az utolsó szó joga. Ő pedig élt e joggal azon bölcseséggel és mérséklettel, mely e férfiu nevétől elválaszthatlan.

Meg kell említenem, hogy előtte való napon már némi keserűség talált vala mutatkozni s az ülés vége elég zajosan végződött volt már szombaton is.

S most, mint aki olajat önt a fölforrtant habokra, oly esendesítőleg hatottak a páratlan férfiu okos, jó akaratú s egyszerű szavai. A ház kellemetlen nyomás alól érzé magát fölzsabadulni, s az a jó érzés terjedt el, mit az ember akkor érez, ha ablak nyitával tude szellő terjed el a rekedt levegőjű szobában.

Igénytelenebbül szónok nem mondhatja el saját meggyőződését, engesztelőbb, gyöngédebb tapintattal nem oldhatja föl az ellenfél által kiemelt eseményeket senki, mint tévé a tegnapi ülésben Deák Ferenc, s Révész Imrét nem dicsérheti föl senki jobban, mint tévé ellenfele Deák Ferenc, midőn azt mondá: „sajnálja, hogy a háztól kilépett.”

Holnap a helybeli izraeliták tartanak gyásztiszteletet a pótolhatlan gr. Teleki Lászlóért az új templomban. Ugyancsak holnapra néhány képviselő igazolása s Révész helyett új jegyzőválasztás van kitűzve. Délután pedig lesz az első löverseny a rákosi gyepen.

A vásár nem látszik sokkal élénkebbnek, mint máskor.

A külföldről érkeznek most gyakrabban vendégek. Gróf Montalambert, a híres francia, alkalmasint a legismertebbek közé tartozik.

Az akadémia palotájára beadott öt rendbeli tervet a közönség sok részvétellel nézegeti, s az akadémia tegnapi előtti ülése igen élénkül folyt le. Nem lehet nem sajnálni, hogy némely emberek önérdékeket tartva szemük előtt, mindenből személy- és pártkérdést csinálnak.

Multkor verset küldtem, mely januárban jött vala kérdésbe, most mást küldök, mely rajzolja,

milyen volt a képviselők háza június 4-én Deák Ferenc beszéde előtt, s a hatást, melyet e beszéd tön:

Egymás közt a fiúk már-már versengeni kezdtek, Hogy melyikük szereti jobban az édes anyát; Már zajgás hallott, keserű szó váltá föl élest; S ime a ház ismét csendes: a hácsi beszélt!

Közgyűlés Szegeden.

(Folyt.)

A június 4-én tartott közgyűlést két képviselő eskütelétele nyitá meg, s ezután az oly örvendetes lendületet nyert névmagyarítás ügyében ismét következő hazafias érzületű polgártársaink folyamodtak neveik megváltoztatásáért:

Freiler Ede = Szabadfi-ra.

Kohler József = Szénesi-re.

Riger János = Csorvai-ra.

Aigner Gyula = Almái-ra.

A malmok állását szabályozó bizottmánynak eljárása jövő-szóba, egy képviselőnek, mint érdekelt félnek malmok ügyében hosszu és eredménytelen vita fejlett ki; végre is a bizottmány eljárása helyeseltetvén, az a még be nem fejezett ügy minél előbbi végrehajtására szólított föl.

Ennek bevégeztével a tegnapi kántor-pályázatra vonatkozólag elnök polgármester szavazatra hívá föl a képviselő testületet. Az első szavazás alkalmával Chilkó Sándor 45, Farkas Nándor 29 szavazatot kaptak; a szavazás ismétlése eredményéből kitűnt, hogy Chilkó Sándor 74 szavazatot kapott 31 ellenében, s így mint belvárosi kántor megválasztottnak nyilváníttván, fizetése e naptól folyóvá tétetett; ki is a közgyűlés előtt rövid meleg szavakban köszöné meg az iránta tanúsított bizalmat.

A felsővárosi kántor ügyében a tanbizottmányi elnök e tárgyra vonatkozó viszonyokat előadván, annak eldöntését a képviselő testületre bízta; több jó szándékú javaslat megvitatása után határozatilag kimondatott: hogy a jövő havi közgyűlés első napjára, miként jelenleg történt, kántor-pályázat hirdetéssék.

A rókusi kórház ügyében kiküldött bizottmány elnöke, előadván a nélkülözhetlenné vált újabb beszerzést és bővítést, a képviselő testületet indítvány megvitatására hívá föl; az ügy elintézésében, mivel a nm. helytartótanács is érdekelve van bizonyos tartozási kiegyenlítése végett, a tanács mint végrehajtó megbízott.

Heyd Ferenc orvostudor folyamodványa, melyben állandó bizottmány kinevezését kéri, mely a közgyűlésnek havi tudósítást nyújtson be az egészségi állapotról, jóváhagyatván, a bizottmány tagjai kiszemelése elhatározott.

Farkas János volt városi tanácsnok nyugdíja ügyében a főügyész véleménye, mely a 48 előtti szolgálatára vonatkozva ajálá e nyugdíj megadását, el nem fogadtatott, s a közgyűlés a hason ügyek elintézését az országgyűlés teendőihez tartozónak nyilatkozatván, a folyamodó kérelmétől elmozdított.

A husárra nézve e hóban, változatlanul az előbbi közgyűlés határozata fogadtatott el.

Június 5-én a közgyűlés szinte több érdekes tárgy megvitatásával foglalkozott. Kezdetben fölolvastatott a csanádmegyei káptalan jelentése, melynek értelmében a hiteles hely (locus credibilis) ismét vissza van állítva.

A szegedi honvédségélyző egyesület ama kérelmére, melynél fogva a város kegyeskednék ez egyesület pártfogói és védnöki címét elfogadni, s nagylelkűleg az egyesület addig is, míg a nemzet az elnyomorodott honvédekről gondoskodni fog, segílyezni, a közgyűlés T. M. képviselő indítványára 400 frt évi segílypénzt adatni határozott.

Jelentetett továbbá az adóhivatalnak azon nyilatkozata, mely iránt az államkölesön-kamatok a városnak mindaddig fizetetténi nem fognak, míg a város adóhátralékát ki nem fizeti. Erre jogi szem-

pontból ki lön mutatva, hogy e kamatmegtagadás törvénytelen, mert a kölesön magánjogi, az adó kérdése pedig közjogi viszony lévén, az állam magánadóssági kötelezettségét teljesíteni tartozik, habár különben adókövetelése lenne is a város ellenében, melynek, mint törvénytelennek, fizetésére a hazai törvények értelmében a város nem köteles; s azért elhatározott, hogy a tiszti ügyész tegye meg a szükséges lépéseket az államnak, mint adósnak be-pörlésére.

Fölolvastatott ezután több rókusi nő kérelme a betegápoló apácáknak a kórházban további megtartása végett. A közgyűlés e tárgyban előbbi határozatához ragaszkodva, kimondá, hogy bár elismeréssel van az említett apácáknak eddig tett szolgálataiért, de a szerződés megújítására továbbra nem hajlandó.

Főkapitány ur azon jelentése, hogy az utak igazításában mindaddig siker nem mutatható föl, míg az 1844. t. c. 9. §-a értelmében a közmunkával teljesen nem rendelkezhetik, a közgyűléstől kellő méltatással fogadtatván, elhatározott, hogy az említett törvény értelmében a tanács járjon el.

A tanároknak fizetés-javítása ügyében a tanügyi bizottmányok egy javaslata került ezután szönyegre, mely mivel több részekre boncolás által szétágazó vitatás alá került, a véleményeket igen megosztá, s csakis ennek tulajdonítható, hogy e különben igen méltányos kérelemtől a folyamodók három tulnyomó szavazat által a hazai ügyek kedvezőbbre fordultáig elmozdítva levének: azonban főkapitány ur indítványa, hogy a tanítók is tegyék le az alkotmányra esküjüket, közösen elfogadtatott, s elnök polgármester urtól a célra fölolvastott eskümintá helyesnek találtatott.

Elfogadtatott a szépítő bizottmány azon benyújtott indítványa is, melynél fogva a vár melletti eddigi farakhely ezentul türesen hagyassék, s a kereskedés előmozdítására szabad kikötőnek nyilváníttassék, ugy azonban, hogy az ott kirakott tárgyak legfőlebb 8 napig maradhassanak.

Szinte e közgyűlésben határozott el, hogy a sajtóvétségekre a szükséges törvényszék megalakíttassék.

H. képviselő azon indítványa: ha már a hordóknál a régi akómérték behozott, a régi itcék is jöjjenek újra használatba, közhelyesléssel elfogadtatott, s kivitele a kapitányi hivatalra ruházott.

A tüzbizottmány fölterjesztése nyomán a tűz által vagyontól megfosztott szerencsétlen lakosok számára a közgyűlés 200 frt segílyt adatni határozott.

Egy kis eszmecsere a Dugonics-szobor iránt.

Mint már említém, eszmerokonságnál fogva szoba jött Kecskeméten a Dugonics-szobor is.

Tudva levő dolog, hogy a nemzeties ünnepelelyek a sokkép szorongatott magyar ember keblét olykor igen is kitágítják. Es ha gyulékony érzelmeinket valami jó alkalom fölbiztatja: alig ismer határt nagylelkűségünk.

Könnyen elgondolható, hogy a Katona-szobor tinnepélyén a hazafiai érdemeknek szoborral jelölése több helyen megpöndült. Ily szóváltás közben aztán vége-hossza nincs a szoborállításnak. Egyik is arra gondol, hogy lehetne az ily ünnepelely örömeit ismét élvezni, és a vendégszeretet viszonozásának alkalma végett vajjon kit lehetne lakhelyiségében vagy szomszédjában megszobrotatni. More patrio egyik indítvány a másikat éri. Igy neki pözdülve hirtelenében csaknem egész szoborerdőt teremt — az élénk képzelet. Ha akar lenni legyen özönnel, vagy egy csöpp se, gondolja egy-némely amugy itthoniasan.

Azonban a vérmes képzelet közé odaszól aztán a hidegebb ítélet, és így figyelemre méltó észrevételek is pattannak elő.

Ily pro és contra érvek egy kis adagát akarom ezennel bemutatni.

A többi közt a szomszédsággal örömet vetélykedő Nagy-Körösnek egynemely szülőtte Losonczy Istvánnak, a szeltében ismeretes „Hármas kis tükör“ írójának is ohajtana szobrot, kiről azonban Danielik József életrajzgyűjteménye azt állítja, hogy Debrecenben született, Horányi pedig születés helyét nem említi. — Ha csak mint kebelében működött buzgó tanárt, illetőleg gymn. igazgatót akarná N.-Körös megtisztelni, — mondá valaki — ugy tán majd több másokra is készülhet ily tiszteltetással; mert több derék tanférfiut birt már e század folytán is.

De mellözve a sok szóbeszédet, vegyük annak magvát és szorítkozzunk a Dugonicunkról fölhozottakra. Hol volt, hol nem volt, elég az hozzá, hogy valahol mintegy ily tanakodás folyt:

A. kérdi: Ugyan hát mit is akar Szeged sajtólag a D.-szoborral megörökíteni? D. izlését, melyet a kritika méltán elítél, akarja-e a szerző dicsőítésével helyeselni s az utókor előtt is érvényesíteni, vagy csak a népies írásmódot, habár azt D.-nak nem sikerült is művészi fogással kezelnie, vagy a népnyelvi adatok s hagyományos szólásmódok gyűjtőjének elvitázhatlan, de csak kezdeményezői érdemeit kívánja méltatni, vagy csupán mint a nemzetiség s hazafiság buzgó apostolát, az irodalomnak s a hazai tudományosságunk lángkeblű bajnokát ohajtja-e dicsőíteni? Az utóbbi szempontból kedvezőbb ítélet szólhat ugyan D.-ról; de hát ez már elég-e arra, hogy neki a köztérre szobor állíttassék?

K.: Bizony ily érdemnél fogva sok mást lehetne még szoborral dicsőíteni. Így a szoborállítás nagyon téveszteni célját, s igen is alázállana annak értéke.

B.: Dejszen uraim! oly tényleges buzgalma a hazafiságnak, minőt D. tanúsított az ő korában, nem nagy számmal lehet bármely korban találni. D.-ot nem lehet ugyan korunk mértékével mérni: de még ezzel mérve is megüti azt a mértéket, mely szoborra érdemesít. Ő ébresztő, zászlóvivő, bátor vezér volt az irodalom terén. Őt a magyar érzületnek a szunnyadás korában hatalmas élesztőjéül tisztelték a méltányos elismerés. Mint ilyennek hódolt Csokonay is, ki, mint mondják, csupán látása végett gyalogolt egyszer Pestre.

C.: Hát mi kell egyéb az igaz hazafisághoz, mint hogy valaki önmagát teljesen megtagadva, élteinek minden percét, erejének minden szikráját hazája ügyének szentelje, tisztességes uton kivívott befolyásának egész szülát a közhaza javára s e mellett a mennyiben lehet tüzetesen szülő városának szellemi s így egyszersmind anyagi gyarapodására fordítja, mint ezt D. életirója, a széplelkű Karácsonyi Chr. J. a jó D.-ról oly igazán tolmácsolta vala?

K.: Nem tagadom, hogy a szerint, amit Schiller után Fáy A. is mondott: „ki korának élt, az örökkévalóságnak élt“, D. érdemei, ha bár műveinek értékét elhalványítja is az idő, örökítést érdemelnek s példája valóban példányul szolgálhat: de vajjon nem lesz-e tévesztő az ő izlése, ha őt oly magasra tűzi a hála, hogy értő s nem értő előtt köztiszteltetárgyul álljon? Szerény nézetem szerint valamely oly helyiségen eléggé illően állhat D. mellszobra, hol érdemei iránt kevesebb támadhat kételygő kérdés p. valamely tudományos csarnokban, könyvtárban és pedig nem külön kiváltsággal, hanem más érdemestültek díszes sorában. Amde egy nagy város közterén, oly helyen, hol méltóan csak a minden kifogás nélküli eszmék jelveit s a közelmértetés legkiválóbb nagyságait illő dicsőíteni, talán kissé túlbecsülő megtiszteltetés lenne D.-ra nézve s nem ok nélkül kérhető az utód: ugyan mily alapos oknál fogva emeltetett e szobor a rég elavult hatású irónak, kit a városi tanácssteremben arcképével és a sirkertben a porait jelelő márványoszloppal eléggé megtisztelt már különben is a hálás elismerés?

G.: Ugy van, uraim, Szeged városa, sőt az egész haza D. iránt érthetően nyilatkozott, midőn munkáinak újabb kiadását nem tevő leletségössé. Mit jelentene Szeged így a szoborral? Nem azt-e, hogy D. eszméit nem méltányolja ugyan már; de nevével mégis kérkedni szeretne? Vagy tán hogy tisztelt benne a szellemi törekvés nagy buzgalma? Ejjh ez kissé fogásos indok s nem kevés cáfolatra szolgálhat. Azt hiszem, sok más előzménnyel kellene D. szülővárosában az ő érdemeinek valódi méltatását eszközölni. Ugyan van-e Szegednek községi könyvtára, van-e fűvészkertje, természettudományhoz való gyűjteménye ste. készlete, mi az oly számos lakosságú városban annyi ifjúság oktatását kellőleg előmozdítaná? Egy ily vidéki muzeumféle fiókgyűjtemény helyiségében aztán nagyon kellemes látvány volna a város jeles fiainak képeit, vagy mellszobrait együtt látni. S ily buzditó jelek talán keltenének majdán a sarjadó nemzedékben is oly lelkesedést, sőt nyujtanának némileg módót is arra, hogy a D.-féle buzgalom sokszorozódna, s több századra szóló eredményekben is nyilatkoznék. Ilykép a szobor eszméje birna valódi jelentéssel.

N.: Biz igaz az; mert a tanulatlan nagy sokaság úgy sem merit a még oly költséges szoborral is egyéb intelmet, mint hogy legfőlebb a szobrot megsüvegei.

C.: Nem is csupán az értelmetlen tömeg végett állíttatnék az: hanem hogy az idegen is lássa a városnak nagy szülőtte iránti kegyeletét.

N.: Igen, de nem elég a kegyeletet fitogtatni; hanem valósággal tanúsítani kell azt, nem annyira jelekkel, mint tényekkel. A szobrok intő, buzditó jelek: de magukban véve csak néma bűfik, melyek értelméhez mivelttség adja a kulcsot. Az ókor hanyatló szellemét még a világesodálta műremekek, a Fidiász alkotta szobrok sem valának többé képesek emelni. Hatástalan merev bálványokká silányultak azok a fásult keblű utódok előtt, holott a romlatlan elődöket a művészietlen kötuskók is elégségűsek voltak inteni a gyermeki hálára, a szent jog tisztelére, az ősök iránti kegyeletre, s mindannak, amit föntartani kötelesség, megvédésére.

B.: Ebből még, úgy vélem, nem az követközik, hogy ne emeljünk szobrot az érdemnek: hanem hogy szívből merítsük annak indokait.

K.: És észszerű méltatással tegyük azt.

C.: Azaz hogy lelkünkben elevenen éljen az, mit a hideg kö- vagy ércalak kifejez, különben üres disztimény minden idom, s csupán vak bálványozás a szoborral való kinttetés.

K.: Nem szeretném, ha a szobrozás buzgalma azon túlságokra vinne minket is, minők a görög és római nép köréből ismeretűsek. Mert többről is szól az, mit Plutarkhosz szerint Cato mondott, hogy ő jobban szereti, ha azt kérdezik, miért nincs Catonak szobor állítva, mint azt, hogy miért van?

N.: Mindez csak arra látszik inteni, hogy illetékes legyen az érdemek tisztelése, és kellő mértékkel mérjük a szellemi nagyságot, meg hogy jelentés nélküli jelekre ne erőlködjünk: hanem a valóság megfelelően a cégnek. Ez okból illő értelmesen súlyozgatnunk, hogy mit, miért, mi okból, mi végett, mi által, mily időben, mily eszközökkel stb. akarunk végrehajtani.

Részemről e kis eszmecserét nem hívem csupán üres szószaporításnak, sőt holmi figyelmet gerjesztő eszmemagvakat lettem abban. Átadom tehát búcsufia gyanánt a szives olvasó közönségnek. Talán nem lesz izlésrontó csemege.

Ha csak annyi tenyészetre találhat is az üdős eszme körünkben, mint p. legelőinkben a háborítatlan tövis, meg társas életünkben az a sok izetlen izé: akkor még tán ily gondolatfoszlányokból is fejlődhetnének hasznos szóváltások. Bocássuk tehát ezeket is szányra, hadd keringjenek, míg el nem párolognak.

K-i.

Szeged város hatósága által kiadott építési rendszabályok.

(Folyt.)

Minden épület a telek mesgyéjén minden oldalról saját önálló fallal ellátandó, a szomszéd falát vagy telkét semmi szín alatt használni, vagy arra falat rakni nem lehet, és így minden építkezés csak az építetető tulajdon telkén emelhető; minélfogva a szomszéd falához közel se kutat, se emésztő gödört ásni nem szabad, se ezen tárgyak az udvaron közel egymáshoz nem állhatnak, ha csak az emésztő gödör, vagy esatornája négyesegű kö- anyagból nem készítették. Utcái esatornába csupán vizet lehet bocásjtani, az árnyékszék sarát ide eresztetni szigorú tiltatik. Árnyékszék az épületnek utcára dülő oldalán nem lehet építeni.

Új építkezésnél, a szomszéd ház udvarára tűzi fal emelése hagyatik meg; csurgásra csupán a tanács különös engedélye mellett lehet építeni.

A szomszéd telkének mesgyéjéhez épített falaknál ablakot nyitni a szomszéd bele egyezése nélkül nem lehet.

A tetőszerkezetet a lakszobák mennyezetével összevegyíteni nem szabad, a kémény falaiba tető vagy mennyezet gerendát eresztetni nem szabad, ily esetben a kiváltás eszközözendő; a padlás feljárásnak az épület lakórészeitől külön kell alkalmazva lenni, különben a tökéletes tűzmentesítés a körülményekhez képest kölépcsők kö- ajtófelek vasajttal látandók el; a kiugró folyósok kö-gerendán, kötáblákon nyugodjanak.

Ha az építkezés által valamely udvartér igen szűkké válnék, ez esetben az épületeknek eseréppel fűdése ajánlatik.

A lakszobák padolata a meghatározott utca magasságon felül legalább egy lábval felebb legyen, a boltazatlan szobák magassága legalább 8 1/2 láb, a boltazottoké pedig 10 láb.

A kapu, vagy bejárás, boltajtók küszöbe, nem különben a járda magassága a szépitési bizottmány által határozatik meg.

A padlás mindenütt 4 hüvelknyi vastag agyag tapaszttal vagy téglaburkolattal legyen ellátva,

Folyósok tűzmentesen építendők, fa-folyósok mellözendők, fűdél-kiugrás alkalmazása csak a kötő és fiók gerendák beszedésére, és vakolt mennyezet ellátása mellett engedtetik meg.

Kémények és fűtők szabályszerűen építessenek; élére állított téglával, és sáragaszszal kéményt építeni nem lehet, ezekre nézve az építést vezető építésszek felelősékké tetetnek.

Padlás szobák és pince-lakások egyáltalában tiltalmaztatnak.

Tűzfalak csupán szilárd anyagból építési szabályok szerént építendők.

A konyhában a tűzhely felett deszka-mennyezetet nem lehet használni.

Emeletes vagy nagyobb szerű földszinti épületek az építési műtan szabályai szerént és pedig a külső és belső főfalak csak téglából, mészragaszszal (malterral) építendők, sáragaszszal vagy vályog használata csupán mellékfalaknál tőretik.

Kisebbszerű házak téglalappal, vályog- vagy vert fallal készíthetők, azonban az udvaroknak e célból fölásása és mély gödrök által elrontása tiltatik, a tetőfűdél csak zsindely lehet, és mindenkor téglakémény építendő.

Nádkerítés sehol sem tőretik.

Minden új ház előtt a jártasabb utcákban kockaköböl, vagy acéltéglából egy öl széles járdát, mellékes utcákban és a város külső részein négy láb széles járdát tartozik a háztulajdonos készíttetni. Az utcai bejárásnál vagy boltoknál egy vagy két lépcsőnél több nem alkalmazható.

Az épület befejezése után, a ház közelében az építés folyama alatt tett változtatásokat az építetető tartozik korábbi állapotába a legrövidebb idő alatt visszaigazítani.

A kémények elkészülése után a kéményseprő által a belső vakolat hulladékaitól simára megtisztítandók, a kémények célszerű, veszélymentes, vagy hiányos állapotáról a kéményseprőmester a szépitési bizottmány elnökénél szóval jelentést tesz.

Az építés folyama alatt minden történhető szerencsétlenségért az illető építész felelős.

Gazdasági épületeket a laképülettel közvetlen összekötöni nem szabad, tűzfal által el kell a különmemű épületeket választani.

Nagyobb tűzzel, vagy ártalmas kigőzöléssel járó gyárak a város területén kívül építhetők.

A város külalajának díszítésére nézve emeletes házak építendők: a tiszavonalon a Felmayer-féle gyártól egész a vasuti hidig, az egész Széchenyi-téren, Ferenc-téren, fekete sas-, Kársz- és iskola-utcákban, a belvárosi egyház-téren, a buzapiacon a Dáni-Korda-féle háztól kezdve le a Rozália-kápolnáig.

(Folyt. köv.)

Tárogató.

Helybeli ujdonságok.

— (A kisedodova ügyében.) E hó 23-ára van kitzitve az egyleti tisztujítás, mely fontos ügy az egylet virulására fölötté nagy horderővel bírván, megérdemli, hogy az egylet lelkes pártolói és barátai, e napon minél számosabban megjelenjenek. E hó 2-án tartott gyűlésben következő közérdekű ügyek merültek föl: Osztróvszky József polgármester urnak a palánki ovóda udvara számára ajándékozott fákért jegyzőkönyvileg köszönet szavaztatott. Fölmerült azon kérdés is, vajjon a tisztujítási tánevigalom jövedelme egy része, mely ez egylet tökéje gyarapítására volt szánuva, minthogy még eddig be nem szolgáltatott, mi uton jutna az egylet rendelkezésére; mely tárgyban az illető kezelőktől fölvilágosítás kéretni határoztatott. A farsangi egyleti-tánevigalom költségeit az egylet 36 frrtal vala kénytelen pótolni, mi e tisztán emberbaráti egylet iránti részvétől ezuttal nem megnyugtatólag tanuskodik. Mi, kik e szép rendeltetésű egylet ügyeinek rovatunkat a legnagyobb készséggel megnyitjuk, előlegesen is köszönettel tartozunk egy nemes emberbarátnak, ki a fennközlöttékről bennünket értesíteni szives volt, s mit sem mulasztandunk el jövöre is részünkről, ami ez egylet minél virágzóbb állapotát elősegítendi.

— Minél közelebb érünk Medárdaphoz, annál jobban tartunk a száz esztendő naptár jóslatától. Már e hét eleje óta esik majdnem folytonosan. Csak egy napi szünetért sobajtottak virágaink, nem a kertiek, hanem városunk gyengéd virágcsái — a „Magyar Izabella“ intézeti szende ujszendékek, kik rokonai- s hozzátartozóikkal az ujszegedi népkertben f. hó 6-án egy nyári — tulajdonképp virágünnepélyre készülenek. Szinte képzeljük, a hulló esőcseppek szemecskéikben is mily záport idéztek elő a meghiusult terv miatt. Vigasztalódjanak kedves kis szépeink, borúra lesz még egyszer derű is. Épen e sorok írása közben értesültünk a legहितesebben, hogy ez elmaradt ünnepély mindenesetre meg fog tartatni, s pedig jó idő esetére jövő kedden, vagy kellemetlen idő közbejötté miatt következő szombaton. S ezt azon t. vendégekkel is kívánjuk tudatni, kik ez ünnepélyt megjelenésükkel díszesíteni fogják.

— Mult számunkban a kántor-pályázat című cikknél a dalárdáról is szoltunk, s máris hiteles kutforrásból fölvehettük, hogy az megalakult. Kik azonban még fölvetetni ohajtnak, e hó 15-ig jelentsek magukat Kövecz Nándor tanító urnál (belváros, keresztutca 370. sz.). A dalárdába fölvetetni szándékozónál — nem tekintve foglalkozási minőségüket — csak a hangképeség vétetik figyelembe.